

LA PROTESTA ESTUDIANTIL A LA UNIVERSITAT (1)

Algunes idees prèvies

Resulta curiós veure les reivindicacions, recentment amanides, dels estudiants d'ensenyament mitjà, perquè són d'alt abast pel que és la passiva i devaluada universitat espanyola. I no sempre per bé. Mentrestant, només després d'un llarg rosari de movilitzacions estudiantils albeja el despertar universitari.

Tanmateix, ¿per què la moguda estudiantil, l'asincronia entre propostes i proponents i una inicial atonia dels universitaris? De persones benpensades serà tornar al tòpic, la vox populi o qualsevol altre argument que permeti tornar a la pau diària.

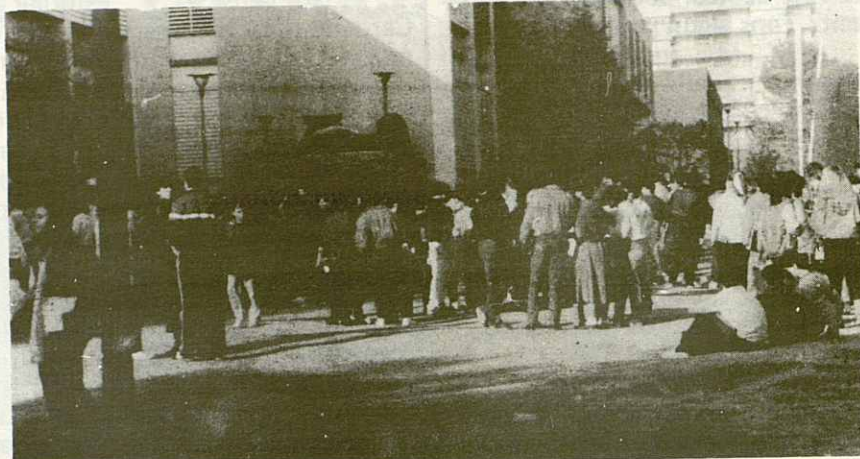
La realitat no hi ha ningú tan poderós per a movilitzar inopinadament a ingenus estudiants, doncs els manca a aquests la innata capacitat de creure en els grups polítics. Les revolucions només les fan expectatives insatisfetes de veure acomplertes unes aspiracions assumides com a drets adquirits.

Tampoc són els joves d'avui uns epígons de maig del 68. Aleshores, veient els estudiants solucionant el seu futur i satisfets les seves expectatives vitals, varen decidir de rebel·lar-se contra tot allò establert. Els joves d'avui nasqueren per aquestes dates, a temps de viure la desintegració dels desenvolupament econòmic indefinit i la rebel·lió contra els valors del sistema. Han pogut comprobar la futilitat d'ambdues coses de la mà dels rebels d'ahir, govern d'avui i jubilat de demà.

Els estudiants no volen pas enderrocar el sistema. El que volen és que el sistema no se'n oblidí d'ells. Per això es rebel·len davant la incertesa del futur des de la sordidessa gris i anonada del present.

EL TARANNA DELS JOVES

Diuen que cada home és producte d'una època i va dir Ortega que "jo sóc jo i la meua circumstància". L'època dels joves del 87 és el desencant i escepticisme. És l'època d'una joventut

Els estudiants de la comarca també es van adherir a la protesta generalitzada (Foto Plaça Gran).

que mira a distància els problemes i les consignes. És, per sobre de tot, l'època d'un gregari individualisme. Els nostres joves paren més atenció a les seves expectatives vitals o a reivindicacions monotemàtiques de tipus alternatiu que no pas als problemes i programes globals. Per això són individualistes.

L'individualisme s'extén des del jove que es pot permetre perllongar la seva vida estudiantil fins als grups marginals, que no pel fet de ser grups són menys individualistes. Al contrari: es formen, no per participar sinó per aïllar-se.

Aquest tarannà no té res d'original: és un fenòmen extès expressar en dues actituds que es presenten de forma alternativa i mutuament exclouent. D'una banda, el rebuig a movilitzar-se per res que no sigui personal o concret i precís. D'una altra banda, el jove defensa aferrissadament la seva parcel·la de pervindre o la seva expectativa de tenir-la. Això és traduït en joves i estudiants que surten al carrer a protestar.

LA CIRCUMSTÀNCIA DELS JOVES

Un mot és ben definitori: pressió. Joves i estudiants viuen sotmesos a pressions de dues menes: explícites i difuses. En la pressió i el canvi de mentalitat es resumeixen les causes últimes del cóm, el quan i el per què de la mo-

guda estudiantil.

Les pressions difuses són les més greus. Produeixen un estrip al teixit social i tenen molt a veure amb les expectatives insatisfetes. Els nostres joves d'avui interioritzen, en el decurs de la infantesa, endemés de les contradiccions presents a les escales de valors, uns models de conducta socialment acceptats. Així, s'ha ensenyat al jove que allò ideal era, a certa edat, independitzar-se i formar una cèl·lula familiar i s'han creat expectatives d'un nivell standard de benestar i consum, i tot això sostingut per un treball. S'ha generat l'expectativa de títol universitari per a tothom i equivalent a feina segura i ben pagada.

A canvi d'aquestes expectatives els joves han rebut una realitat decebedora: joves, dones, vells han pagat les despeses de la crisi econòmica, la qual cosa ha tingut l'efecte immediat d'expulsar-los del mercat de treball. Totes les expectatives costen diners, justament això que els joves no es poden procurar de forma digna i suficient.

Avui els joves allarguen fins al límit la seva estada a la unitat familiar si encara queden recursos aportats pels pares que varen ser fills de l'època en que estava de moda el conflicte generacional. Aquesta actitud comporta una renúncia forçosa a la seva independència. Endemés, la "tituli-

(segueix a la pàgina següent)